

ר א נ ע ה ד ג

א ותו לך, שהגיע לכלוא את כל האנשים ההגונים בישראל בבית הסוהר, ולהשיא את הגנבים בחוץ — נדמה שההגיון לצדו. **מאז ומעולם נהג העולם לכלוא את יוצאי-הרופ, הבלתי-נרמלים — ואם לרוב לפי המאורעות האחרונים בארץ, הרי אדם הגון הוא יוצאי-רופ ובלתי-נרמלי.**

הציבור החופשי מקיים בכספו את יושבי בית-הסוהר. מדוע יקים המיעוט את הרוב? ביחוד כאשר המיעוט ההגון מרחיח בהרבה פחות מאשר האנשים המושחתים? אין ערך לחוק שאינו ניתן לביצוע. חוק המצוה לכלוא את המושחתים, אינו ניתן עוד לביצוע בישראל. הם פשוט רבים מדי.

ע חוק בצד: בשבועות האחרונים הגיעו גילויי השחיתות לשיאים מסחררים. הם חדלו להיות ידיעות. מה עוד יכול לקרות שיעור התרגשות?

מתכנים המוכרים תעודות ובחינות? בני קאים המזויפים חתימות? פקידים השודדים את מוסדותיהם? עורכי-דין המועלים בכספי לקוחותיהם? משלמי שוחד? מקבלי שוחד? **שום דבר אינו יכול לעמוד בפני גל עכור זה. כל הקדשים האמרי תיים והמדומים שוקעים מתחת למימיו המזחינים.**

היתה עיר יפה ורחוקה, אשר מסביבה נרקמו החלומות הרומנטיים של ישראל. עתה מסתבר כי מתחת לרומנטיקה הוהרת שרצו חידקי הרקבון. מיטב המועלים בערי הצפון יכולים ללמוד מאילת, עיר הזויפנים. היה מפעל אחד, שנועד להנציח את כל הסחור והיפה במדינה, לבטא את חרות החיים של מדינה חדשה. כשנשנה שלמה (אך לא תמימה) התנוסס סמל העשור מעל לכל אירוע רשמי וחגיגי. עתה הוא מתנוסס מעל לשערורייה הציבורית המחפירה ביותר של גזל הציבור, בסיסמה: "ללא כושה!"

פ עם היתה השחיתות מגובלת, פחות או יותר, לחוגים רשמיים. גילויי השחיתות המרעישים נגעו לצמרת הסוכנות היהודית, לראשי המשטרה, לחבורה השלטת של חושיסטאן.

עתה מפוזרים הגילויים על פני כל השטח. כמו מחלה ממארת, שקנתה לה אחיזה באבר אחד של הגוף ומתפשטת משם לעבר כל שאר האברים, כן מתרחב נגע ה שחיתות. אחרי שלא נדע האבר החולה בגוף הלאומי — צפויה עתה סכנה לחיי הגוף כולו.

כי אכן, מחלה קטלנית היא. לא מחלה מהירה ורחמנית, הקוטלת את קרבנה תוך ימים מעטים. אלא מחלה איטית וממארת, המנונת את הגוף בשנים ארוכות של סבל, מרקובה את עצמותיו ומרעילה את רקמותיו. עד שהוא מתמוטט לבסוף כעץ שהתולעים אכלו את שרשיו.

החברה הבריאה מבוססת על האמון ה' הדדי. האמון של איש ברעהו, של האזרח בשלטון ושל השלטון באזרח. החומצה ה' גפריתנית של השחיתות אוכלת אמון זה. השלטון מתחיל אל אזרחיו כאל גנבים. האזרח מאמין כי השלטון גונב את כספו. הפקיד שוב אינו נראה כמשרתו של הכלל, אלא כחמוס וכעושקן.

באוויר מורעל זה, שום צמח יפה אינו יכול לצמוח. אידיאלים נראים מגוחכים. כאשר נשמע רעיון חדש, שואל האזרח: **מי ירוויח ממנו? על מה הוא מחפה?**

אין זאת עוד הציניות התמימה של דור צעיר, שאינה אלא כיסוי ביישני לאמונה גדולה. זוהי ציניות אמיתית — הרסנית, ארסית. כאשר תגיע לשיאה, שוב לא תהיה כאן חברה תרבותית. החברה התפרקת ל' רבבות קבוצות, חוגים ואנשים. שכל אחד מהם ינסה לתפוס את המרובה, תוך בוז לצרכי הכלל ולמצאת החיים החברתיים. גם או תהיה מדינת ישראל — אבל מה

המשטרים האלה. אין הוא אומר לאדם: עבוד, והעולם פתוח לך. פניך! הוא אומר כמעט את ההיפך. זהו השורש המצמיח את פרות הבאושים של השחיתות הכללית. לא שאיפת האדם לרמת-מחיה גבוהה יותר, אלא שאיפת האדם להגיע לרמה גבוהה זו ללא מאמץ, ללא עבודה, ללא התמסרות.

תהלכת בארץ בדיחה מפורסמת אודות אותו אדם שקנה לו וילה מפני ארת, קאדילאק ועוד כמה אביזרים, במחיר מאה אלף לירות. כשנשאל לשיטת הצלחתו הבלוטת, השיב: **פשוט מאוד. עבדתי כמו כלב. חסכתי פרוטה לפרוטה. ויתרתי על קולנוע, על ספרים, על משקאות. לבסוף, אחרי שלושים שנה של מאמץ מפרך, כבר היו לי אלפים לירות.** את שאר 98 אלף

תהיה דמותה? שוב לא תהיה זאת המדינה הקטנה-הגדולה שהצטיירה בתקחת מקימה — קטנה בגוף, אך גדולה בחשיבות, בערך, ברמה המוסרית.

תהיה זאת עוד אחת מן המדרי נות הקטנות והרקובות, המעוררות את רחמי בני-התרבות בעולם, החיה את חייה העלובים בצל חרב הפיפות של אנארכיה ודיקטטורה, הפקרות ורודנות.

האם זה סיג, חלום בלהות — או דמות העמיד הלא-רחוק, אם תימשך הירודות זו לבור הווהמה? כלום לא ניכרים כבר היום הסימנים המובהקים של תהליך זה?

אומרים שמקור המחלה בתאחת הבצע שאחזה לפתע בציבור הרחב. האנשים רוצים לחיות בנוחיות. הם רודפים

ההמנון הלאומי

אחרי המתוות. חשקה נפשם במכוניות הדרור, בבתי מרווחים. אין הם יכולים לחיות בלי פריגיו. הם רוצים לסמל בחוץ-לארץ. הגברת כהן אינה יכולה לסבול שמשלות הגברת לוי יקרות משמלותיה. **כל זה נכון — אך אין זה שורש הרע. טבעו של אדם לחתור לחיים טובים יותר, לסימנים החיצוניים של מעמד חברתי ושל הצלחה בחיים.** זהו כוח כביר, ובחברה יצרנית סדורה רתום כוח זה למר כבת ההתקדמות הכללית.

מכנינה זו אין הבדל בין השיטה הקאפיטליסטית, הקומוניסטית או הסוציאליסטית החופשית: כולן משתמשות בשאיפת-ההתקדמות של הפרט כדי לרבוץ אותו לקראת מאמץ גדול יותר, לקראת עבודה יעילה יותר. הן אומרות לו — המכונית, הפריז גיידר, הטיל מכהים לך, אם רק תקדיש את מיטב מרצן לתפקיד שאתה ממלא במסגרת הכלל, לטובת הכלל.

מכנינה מברעת זו שונה המשי טר הקיים בישראל מפל שלושת

מקופת העיריה, או מקופת הממשלה. על כן אין החברה מתעבת את האיש המושחת. אם הוא מצליח, הוא זוכה לקנאת הרבים. אם הוא נכשל, הוא נראה כחילל אמץ שנפל בשדה הכבוד. נסו לספר לי מישהו את סיפורו של דויד חרמוני, פקיד הבנק החיפאי, שהצליח לגבות בשוויץ 150 אלף דולאר מכספי הבנק, ונאסר רק מפני שהתעקש לגבות עוד 50 אלף. האם יתעוררו פני המאזין בסלידה? להיפך. מבט חולמני מתגבש לעיניו, ועל פניו בולט הרעיון: **„טיפש! עם 150 האלף יכול היה להסתדר בחוצאלה עד סוף ימיו!”**

אם אין הציבור מונח את האנשים המושחתים (למרות שהשחיתות מתקיימת, לרוב, על חשבון הציבור), הרי זה מתוך הכרה אינסטינקטיבית שלא הפרס אשם. **האדם הממוצע אינו טוב ואינו רע מהמשטר החברתי בו הוא חי.**

כל אדם המעורה בחיי המשק הישראלי, יודע ששום אדם במדינת ישראל לא התעשר עדיין מן היצירה. בין עשרות המיליונרים החדשים של המדינה, ישנם כמה בעלי בתי-חרושת — אולם גם אלה לא עשו לרוב את כספם מן היצור, אלא מתחבולות של שערי-מטבע, או של הלאות-פיתות, או של עסקאות אחרות של רמאות חוקית.

מי התעשר? מי שקיבל מן הממשלה רש' יגונתי-יבוא ב-356 פרוטה לדולאר, ומכר את הסחורה ב-2 ל"י לדולאר. מי שמכר עתה לממשלה את דולאר-הייצוא שלו ב-2.650 ל"י, ומקבל אותו עוד באותו יום בחזרה מידי הממשלה ב-1.800 ל"י. מי שקבל הלוואה להקמת מפעל-חלומות ב-3% דימונה, ומלחה את הכסף בתל-אביב ב-3% לחודש. מי שעושה אלף ואחד דברים, וזוהו דבר אחד — לעבוד ולייצר.

מהו קרקע-היצמיחה האידיאלי ל שחיתות? **מצב בו אדם עובד שמונה שעות ביום כנאמנות וכי יושר, ונאמץ לקבל עבודה שניה כדי לקנות נעליים לילדיו. מצב בו שכנו של אותו אדם מתעשר מעסקי-אוויר בחפות המשטר.**

כך אנו חוזרים, לא במקרה, אל המשטר. „כראשי עיר, כן יושביה” אמר ר' החכמים, והוסיפו בלשון עממית יותר: **„הדג מסריח מן הראש.”**

שר-האוצר הכריז על מלחה-חובה למימון ה — — — ומתכוון לגבות אותו בכוח אחרי שה — — — הופסקה. ואחרי שה ציבור נוכח לדעת כי „מלחה” נועד לממן את החורים הרגילים בתקציב-הביטוח הממלתי-מפלגתי, ולא לממן את ה — — — חוקקת הממשלה פשוט חוק האוסר לדבר על ה — — —

אין הבדל מוסרי בין מעשי הפרוץ הנוצץ, המנהל המועיל, העסקן החייפן, הפרנס האנש, הפקיד הש' חיד, הגזבר הספסר, השודר הנודד המהזרם החומס או הרב הגנב — לבין מעשהו של שרי-האוצר.

יש רק הבדל אחד: בעוד שכל אותה קולקטיה סגונית עשתה מה שעשתה פעם פעמיים, הרי המשטר הקיים בישראל עוסק בזה כבר 11 שנים. במשך כל אותן השנים הוציא את כספם של יהודי אמריקה בעטות שוא של קליטת העליה, והשתמש בכספים אלה כדי לממן את המפלגות המסובות אל קצרת התגבית היהודית המאוחדת, מימין ועד שמאל.

מה לעשות? מי שלוחם בתנאים אלה בכפרשות בודדות של שחיתות, הריהו דומה לאדם המנסה להריק את יס-כינרת בכפית.

אראפשר ללחום בשחיתות ה' אישית בתחומי משטר הבנוי כל כולו על שחיתות ציבורית.

הדג וקוק, פשוט, לראש חדש.